

РЕШЕНИЕ

№ 121

гр. Пловдив, 27.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Д. И. Махмудиев.
като разглежда докладваното от Васил Ст. Гатов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225000600233 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С обжалваната присъда състав на Пловдивския окръжен съд е признал подсъдимия М.С.Р. за виновен в това, че на 20.10.2020 г. в гр. П. умишлено е умъртвил С.П. А. с, като деянието е извършено по особено мъчителен начин за С.П. А. и на основание чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2, вр. чл. 115, вр. чл. 54 от НК го осъдил на двадесет години лишаване от свобода.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. "а" от ЗИНЗС съдът определил първоначален „строг“ режим за изтърпяване на така определено наказание от подсъдимия.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК съдът постановил подсъдимият М.С.Р. да изтърпи изцяло и отделно наложеното му по нохд № 4965/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив наказание в размер на единадесет месеца лишаване от свобода при първоначален „строг“ режим.

С присъдата подсъдимият М.С.Р. бил осъден да заплати на В.А.А. сумата от 75 000 лв. обезщетение за причинени неимуществени вреди от престъплението, ведно със законната лихва от датата на непозволеното увреждане до окончателното ѝ изплащане.

Отделно от това подсъдимият бил осъден да заплати на П.А.А. сума в размер на 75 000 лв. обезщетение за причинени неимуществени вреди от престъплението, ведно със законната лихва от датата на непозволеното увреждане до окончателното ѝ изплащане.

Съдът приспаднал предварителното задържане на подсъдимия, разпоредил се с веществените доказателства и възложил дължимите разноски и държавни такси.

Срещу присъдата е постъпила жалба от защитника на подсъдимия. С жалбата се изразява несъгласие с присъдата, като се релевират съображения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, неправилна интерпретация на доказателствената съвкупност и нарушения на материалния закон. Претендира се отмяната на присъдата и признаване на подсъдимия за невиновен, алтернативно се предлага връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Постъпило е възражение срещу подадената жалба от адв. Ж.П. – повереник на С.А. само като частен обвинител и на П. и В. А. и като граждански ищци и частни обвинители. С него се оспорва подадената от защитата на подсъдимия въззивна жалба, като се предлага тя да бъде оставена без уважение, а присъдата да бъде потвърдена като обоснована и законосъобразна.

В съдебно заседание представителят на Апелативната прокуратура предлага жалбата да се остави без уважение. Застъпва становището, че присъдата е законосъобразна и обоснована, правната квалификация е съобразена със закона и определеното наказание е справедливо. Прокурорът не намира да са били допуснати съществени процесуални нарушения, както на досъдебното, така и по време на съдебното производство. Счита, че са налице достатъчно доказателства за авторството на деянието, които са обсъдени детайлно от първата инстанция и порок при формиране на вътрешното убеждение на съда липсва. Единственото несъгласие с изводите на съда прокурорът намира в определяне на деянието като извършено при

пряк умисъл. Според него подсъдимият е действал при евентуален умисъл, като е проявил пълно безразличие към действията си.

Повереникът на частните обвинители и граждански ищци не се явява. В допълнителното писмено изложение поддържа подаденото възражение и предлага на съда да остави жалбата на подсъдимия без уважение, а присъдата да бъде потвърдена.

Частният обвинител В.А. намира определеното наказание за явно несправедливо и иска размерът му да бъде увеличен с още десет години лишаване от свобода.

Частните обвинители П.А. и С.А. не се явяват и не ангажират становище.

Защитата на подсъдимия акцентира върху допуснати нарушения на процесуалните правила, които приема за съществени. Твърди за избирателност и неправилно обсъждане на събраните по делото доказателства от първия съд, като се иска присъдата да бъде отменена и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. По приложението на материалния закон защитата счита, че същият е приложен неправилно, като съдът е следвало да преквалифицира деянието на подсъдимия в по – леко наказуемо по чл.124 НК. Според защитата от подробния анализ на доказателствения материал ставало ясно, че дори да са били нанесени на С. А. от подсъдимия, то те не са имали за цел прекъсване на живота ѝ. С тези съображения се обосновава искането за преквалификация на деянието по чл.124 НК. С критика към съда, че не е отчел всички смекчаващи отговорността обстоятелства защитата атакува размера на наложеното наказание като явно несправедлив и претендира намаляването му.

Подсъдимият иска по – малка присъда за да се грижи за децата си.

Апелативният съд, като съобрази доводите на страните, провери служебно правилността на присъдата, съобразно изискванията на чл. 313 и чл. 314 от НПК и за да се произнесе, взе предвид следното:

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка.

Подс. М.Р. живее на семейни начала с жертвата С.П. А. в продължение на около 20 години. По време на съвместното им съжителстване се родили децата им свид. С.М. Р., свид. Л.М.А., свид. Д.М.Р., свид. Л.М.Р.,

свид. А.М.Р., С.М. Р., С.М. Р. и Ц.М. Р., които били припознати от подсъдимия.

Пострадалата имала и друга дъщеря - свид. В. С. А., родена преди да заживее на семейни начала с подсъдимия, която живяла в дома на родителите й. Другите деца живеели с родителите си в къща с два входа, състояща се от четири стаи, две по две преходни, в гр. П. на ул."К." №*. В една от стаите спял свид. С.М. Р., С. А. и подсъдимият спели в друга стая с децата си – С., С. и Ц., а момичетата спели в третата стая. Пострадалата С. А. не работела, а се грижела за дома и децата. Подсъдимият Р. също не работел, но понякога ходел по пазарите да продава стоки, предимно техника. Семейството се издържало от помощи, които получали по банков път, като средствата се теглили от дебитна карта, която държал подсъдимия.

Подсъдимият М.Р. редовно употребявал алкохол, в резултат на което ставал агресивен и упражнявал физическо насилие над пострадалата и децата си.

На 17.03.2019г. вечерта подсъдимият нанесъл побой на С. А., след което я завел под железопътен надлез, находящ се на бул."В." между №* и №*. Там отново започнал да я бие и дърпа, за да я хвърли под влака, като я държал за косата. Тя се развикала. Намесели се минаващи в близост мъже, които успели да потушат напрежението. Подсъдимият и съпругата му се прибрали в дома си, а на следващият ден, след като той заспал, тя избягала в дома на родителите си. За случилото С. А. сигнализирала органите на реда, за което била образувана преписка №438000-3100/2019г. по описа на III-то РУ при ОД на МВРП., след което подала молба в РС-Пловдив за издаване на заповед за незабавна защита. На 22.03.2019г. на осн. чл.18 ал.1 ЗЗДН била издадена заповед за незабавна защита по гражд.дело № 4528/2019г. по описа на РСПловдив.

Впоследствие С. А. и подсъдимият се сдобрили и тя се върнала в дома им, поради което оттеглила молбата си за защита от домашно насилие. Делото било прекратено, а издадената заповед била отменена.

На 20.10.2020г. сутринта С. Р. станала и започнала да върши домакинска работа, пуснала пералня и направила закуска за семейството си. Междувременно подсъдимият се събудил и отишъл до хладилника, откъдето извадил отворена еднолитрова бутилка уиски „Б.“, която изпил. Вследствие

изпития алкохол подсъдимият Р. станал раздразнителен, заядлив и започнал да се кара със С. А.. Свид. Д.Р. се събудила от виковете на родителите си. Отишла в стаята им и видяла майка си - С. А. седнала на леглото и баща си – подсъдимият Р. прав до нея да я псува и обижда. После я хванал за косата и започнал да я удря с юмруци в лицето, по ръцете, гърба и рамената и да я рита с крака. В резултат на нанесените удари С. А. паднала на земята и се свила на една страна. Подсъдимият Р. застанал пред нея и продължил да ѝ нанася силни удари с крак по тялото, като значителна част от ударите попаднали в областта на корема ѝ. Подсъдимият докато нанасял ударите на жертвата бил бос, без обувки. Свид. Д.Р. многократно се опитвала да спре баща си, но не успявала.

След като приключил с побоя над пострадалата, той излязъл от стаята и отишъл в съседната стая. През това време свид. Д.Р. успяла да вдигне майка си и да я сложи да легне на леглото. С. А. плачела ѝ и от устата и челото ѝ течала кръв. Подсъдимият чул, че С. А. плаче, влязъл вътре питал я защо плаче и започнал да я удря с юмруци. В това време тя лежала по гръб на леглото и нанесените от Р. удари попадали в лицето, корема, гърдите и горните ѝ крайници. След като приключил с поредния побой над пострадалата, подсъдимият излязъл от къщата на двора, изпушил една цигара, след което легнал да спи на съседното легло в стаята, до леглото, на което лежала А..

След известно време той се събудил и отново се опитал да удари С. А., но свид. Д.Р. му попречила и го извела от къщата. Подсъдимият изпушил няколко цигари и излязъл от дома им. Около обяд свид. Д. Р. завела брат си С. Р. при личния му лекар. Като се върнала видяла баща си да пие алкохол на двора, а майка ѝ била вътре легнала в леглото си.

Около 14-15 часа пиян, подсъдимият влязъл в стаята при жертвата и легнал да спи. Свид. Д.Р. също легнала да почива. След два - три часа тя се събудила от виковете в къщата. Малко по-късно при нея отишъл брат ѝ С., който ѝ казал, че баща им бие майка им. Тя разпознала виковете на майка си, отишла в стаята на родителите си, където видяла, майка ѝ рошава да лежи свита на земята, а баща ѝ прав до нея я ритал с крак с голяма сила и ярост, по цялото тяло. Подсъдимият Р. бил по чорапи. Межувременно в стаята влязла и свид. Л. Р.. По време на побоя С. А. изпаднала в безсъзнание и спряла да вика

от болка, но въпреки това подсъдимият продължил да ѝ нанася удари с крака по тялото, в областта на корема, гърдите и краката. Свид. Д.Р. успяла да изведе баща си извън стаята След като се върнала установила, че майка ѝ била в безсъзнание. Тя взела вода и започнала да я мокри по лицето, от което дрехите ѝ се намокрили, но жертвата дошла в съзнание. Свид. Д.Р. забелязала, че по лицето на майка и имало кръв, както и синини по лицето и по долните и горните ѝ крайници. Заедно със сестра си – свид. Л. Р. я преоблекли и избърсали кръвта по лицето ѝ с потник, като мръсните и мокри дрехи оставили пред пералнята, след което я попитали дали има болки. С. А. казала на дъщерите си, че я боли главата и свид. Д. Р. ѝ дала аналгин, след което тя останала да лежи на леглото си.

Междувременно подсъдимият излязъл и отишъл до барчето на свид. С.С., където изпил две бири, след което се върнал в дома си и казал на дъщеря си- свид. А.Р., да отиде да му купи водка. Тя отишла до барчето на свид. С. и му взела 1 бутилка от 200мл. водка „Ф.“, която му занесла. Подсъдимият я изпил и тъй като бил много пиан, свид. Д. Р. му помогнала да отиде в стаята си и да легне до майка ѝ. После свид. Д. Р. отишла в стаята си. След около един час, тя отново се върнала в стаята на майка си, за да я попита дали е добре. Пострадалата не отговорила на дъщеря си, а само поискала да пие вода. Свид. Д. Р. дала на майка си да пие вода, след което извела малолетния си брат С. Р. да спи в тяхната стая, за да я остави да си почине.

Около час по късно С. Р. отишъл в стаята при майка си и започнал за плаче. Свид. Д. Р. влязла в стаята на родителите си и го попитала защо плаче. Тогава видяла, че на майка ѝ ръката е студена. Тя я вдигнала, но ръката ѝ паднала. Свид. Д. Р. забелязала, че баща ѝ не е в леглото до майка ѝ, потърсила го и видяла, че се е преместил в стаята на брат ѝ – С. Р.. Свид. Д. Р. се развикала и всички станали и отишли при нея. После взела телефона на баща си и се обадила на брат си - С. Р., като му съобщила, за състоянието на майка им.

По това време свид. С. Р. се намирал в гр.П. и веднага тръгнал към гр. П.. Като пристигнал в дома си на ул.”К.”№* видял, че майка му имала по цялото лице кръвонасядания и не му отговаряла на въпроса дали я боли нещо. Свид. С. Р. се обадил по телефона на тел.112 на 21.10.2020г. в 00:14:16ч. и помолил да изпратят на адреса линейка, като съобщил, че майка му не диша.

Диспечерът го свързал със Спешна помощ, на които свид. С. Р. обяснил отново, че майка му е починала, след като му обяснили, че трябва да се обади на личния лекар, който да издаде акт за смърт.

В 00:22:48ч свид. С. Р. отново позвънил на тел.112 и помолил да изпратят линейка, свързали го със Спешна помощ, на които той обяснил, че не знае дали майка му е починала, след което заявил, че сърцето ѝ леко бие и тя нещо хърка. На 21.10.2020г. в 00:30ч. на място пристигнал екип на Спешна помощ. Лекарят - свид. К.Т. извършила преглед и констатирила смъртта на С.П. А.. Свид. Т. разговаряла със свид. Д. Р. и свид. С. Р., който заявил, че майка му падала често, тъй като имала световъртеж, но не представил документи за влошено здравословно състояние, което наред със синините по тялото в областта на слабините, гърдите, ръцете, краката и главата усъмнили лекаря, че смъртта е насилствена, за което сигнализирила органите на МВР.

На място пристигнали и служители на III – то РУ при ОД на МВР П., сред които и свид. Р.А., които запазили местопроизшествието. Малко по-късно подсъдимият бил изведен от стаята на свид. С. Р. и закаран в сградата на полицейското управление. Там в 03.54часа подсъдимият бил тестван с Дрегер Алкотест * с фабр.№ *, който отчел 1.93 промила в издишания въздух- /л.168 т.ІІ-ри от ДП/, след което бил задържан за срок от 24часа на осн. чл.72 от ЗМВР.

Пристигналата на местопрестъплението следствено – оперативна група извършила оглед на местопрестъплението, при който били иззети следните вещи: калъфка от възглавница с червени петна по нея, черна блуза с дълъг ръкав с изображение на череп и червени петна по нея, поднокътено съдържание от лява и дясна ръка на починалата- /л.17-30 т.І-ви от ДП/.

По-късно същият ден бил извършен и допълнителен оглед на местопрестъплението, при който били иззети подробно описаните вещи.

Същият ден подс. М.Р. бил освидетелстван, като същият заявил, че няма наранявания по тялото и главата си, нищо не го боли и предал дрехите, с които е бил по време на инкриминираното деяние.

На 21.10.2020г. бил извършен следствен експеримент, при който свид. Д.Р. и свид. Л. Р.а показали къде са се намирали на инкриминираната дата, описали последователно извършените от баща им – подсъдимия Р. и от тях действия до идването на служителите на МВР и екипа на Спешна помощ,

както и показали празните бутилки от „Б.“ и водка „Ф.“ изпити от баща им на 20.10.2020г.- /л.75-86 т.І-ви от ДП/. Бутилките били иззети като веществени доказателства по делото., а свидетелите предали личните си вещи за изследване.

С протоколи от 07.01.21г. в присъствието на защитника си, подсъдимият Р. доброволно представил образци от кръв и подноктно съдържание на лява и дясна ръка за извършване на сравнително изследване- /л.154- 156 т.І-ви от ДП/.

В хода на разследването е изискана информация от Дирекция „Национална система -112“ Районен център 112-Кърджали, от която се установило, че на 21.10.2020г. в 00:14:16ч. е прието повикване от номер * с продължителност на аудиозаписа от 2.46 минути, като обажданият се, се е представил с име С.М. Р.. По време на разговора, операторът е осъществил конферентна връзка с дежурен ЦСМП - П. В 00:22:48ч. е прието второ повикване от № * с продължителност на аудиозаписа 2.48минути. Лицето отново се е представило с имена С.М. Р., като е осъществена конферентна връзка с дежурен в ЦСМП-П.- /л.187 т.ІІ-ри от ДП/. На приложения диск съдържащ аудиозаписите е изготвен оглед на веществени доказателства – /л.150-151 т.І-ви от ДП/.

От заключението по назначената тройна СМЕ на труп № 212/ 2020г. /л.1-9 т.ІІ-ри от ДП/ се установило, че при огледа и аутопсията на С.П. А. са установени следните увреждания: тежка коремна травма, изразяваща се в разкъсване на опорака /мезентериума/ на тънкото черво, излив на 2000 мл.кръв в коремната кухина, кръвонасядане на коремницата и правия коремен мускул вляво, кръвонасядане на меките тъкани в коремната кухина над поязната лордоза, дълбоко кръвонасядане в поязната област, гръдна травма изразяваща с в счупване на три ребра в дясна гърдна половина и три ребра в лява гръдна половина с кръвонасядане на тъканите около счупванията, кръвонасядане на хранопровода, множество кръвонасядания по меките черепни покривки, счупване на коронките на част от 1-ви и 2-ри горни десни зъби, разкъсно-контузни рани на двете ушни миди, разкъсно-контузна рана на лигавицата на горната устна, множество охлузвания и кръвонасядания по главата, шията, гръдния кош, корема, горните и долните крайници и слабопроявени послесмъртни петна и обезкървени вътрешни органи. Вещите

лица са посочили, че причината за смъртта на С. А. е острата кръвозагуба в следствие на разкъсване на опорака на тънкото черво с излив на 2000мл. кръв в коремната кухина. Установените множество травматични увреждания по главата, тялото и крайниците са причинени от въздействието на твърди тъпи предмети под формата на удари и/или притискане с/или върху твърди тъпи предмети при директното им или тангенциално действие. Наличието на множество травматични увреждания в различни области и повърхности по тялото, сочат за нанасяне на множество удари /побой/. Голяма част от кръвонасяданията се преливат едно в друго, правейки отграничаването им трудно до невъзможно, поради което не може да се определи точния брой на нанесените удари, но се касае за нанесени множество удари. Експертите са посочили, че голяма част от установените травматични увреждания показват давност сходна с инкриминираната дата - 20.10.2020г. като има и такива с поголяма давност / до 5-6 дни от момента на извършване на аутопсията/. Посочили са, че установените травматични увреждания не могат да бъдат обяснени с падане на пострадалата върху терен. Предвид характера и локализацията на установените при аутопсията находки, основната травма довела до смъртта на С. А. - разкъсването на опорака на тънкото черво е настъпило в резултат на нанесен силен директен удар в областта на корема. Ударът е с предмет със сравнително ограничена повърхност, което е позволило при закритата коремна травма, да се проникне през предната коремна стена /хлътнала е/ дълбоко в коремната кухина, като е настъпило рязко и силно притискане на коремните структури към изпъкналия гръбначен стълб, при което е настъпило размачкване и разкъсване на опорака на червата с последваща масивна кръвозагуба от разкъсаните кръвоносни съдове. Напълно е възможно според експертите, такъв удар да бъде нанесен с част от тялото- юмрук, лакът, коляно, стъпало и др. Настъпването на смъртта е в пряка причинно-следствена връзка с нанесените в коремната област един или повече удари и причинената в резултат на това тежка коремна травма, с остра вътрешна кръвозагуба.

От заключението по назначената СМЕ по писмени данни № 121-К/ 2020г./ л.18-39 т.ІІ- ри от ДП/ се установило, че предвид характеристиката на получената травма в коремната област, а именно масивно разкъсване на опорака на червата с протрашен излив на голямо количество течна кръв в коремната кухина, темпът на настъпилата смърт е бил сравнително забавен, в

рамките на няколко часа с проява на постепенно и забавено развиваща се клинична картина на хеморагичен шок. В резултат на това постепенно се нарушава кръвоснабдяването на тъканите на цялото тяло и настъпва кислороден глад, довеждащ до развитие на терминално състояние с външна изява-безсъзнателно състояние и последваща смърт. Вещите лица са посочили, че тези изводи съответстват на описаното състояние на пострадалата, описано макар и фрагментарно, но с достатъчна точност от преките очевидци на развитието на травмата и настъпването на смъртта на А.. Добре е описано първоначално съхраненото състояние на пострадалата, последвалата постепенна адинамия на фона на главоболие, невъзможност за движение, жажда, главоболие, апатия, нежелание за контакт до настъпване на безсъзнателно състояние и смърт. Сравнително бавния темп на смъртта с терминално развитие на безсъзнателно състояние според вещите лица сочи, че пострадалата е имала възможност за продължителен период от време да изпитва значителни по сила и продължителност болки и страдания, да осъзнава своята безпомощност и безперспективност. Предвид това експертите приемат, че смъртта на А. е настъпила по особено мъчителен за нея начин.

От заключението по назначената допълнителна СМЕ по писмени данни към № 121К/2020г.- /л.48- 52 т.ІІ-ри от ДП/ се установило, че болката е индивидуално чувство и не е просто телесно усещане. То зависи от общото състояние на физиката и на психиката на човека. Едно и също обективно налично травматично увреждане се чувства по различен начин от двама различни пострадали. Изключителността на претърпяните болки и страдания е субективно и има строга индивидуалност, но има и елементи, които са обусловени от обективно налични травми със своята медицинска същност. В случая по отношение на изпитваната болка експертите са извели няколко особености - множественост на травмите като брой травми по тялото, като засегнати анатомични области и зони и като време на причиняване на травмите, които са с различна давност; сравнително съхранена възможност за усещане на болката, продължителен период на усещане на страданията, бавно и постъпателно влошаване на състоянието и настъпването на смъртта-израз на примирие и безперспективност на пострадалата- не е викала, плакала и търсила помощ, била е в съзнание и постепенно е изпаднала в безпомощно състояние със сравнително бързо настъпила смърт. Вещите лица са посочили,

че всички изброени особености на казуса го правят действително рядко срещан случай, т.е. изключителен по естеството на травмите като брой и характер на настъпването на смъртта сравнително бавно при доказана възможност на пострадалата да усеща силни и продължителни болки и страдания. Прието е, че само характеристиката на травмата и обичайните болки и страдания, изпитвани при конкретни травми не определят особената мъчителност на преживяванията на една жертва при настъпването на смъртта ѝ, като следва да бъде оценена не само физическата компонента, но и психологическата характеристика на изпитваното преди смъртта. Налице е класически случай на примирение и липса на съпротива от страна на жертвата при настъпването на смъртта.

От заключението по назначената СМЕ на живо лице № 1091/2020г. се установило, че при прегледа на М.С.Р. не са установени травматични увреждания по глава, шия, гръден кош, корем, горни и долни крайници- /л.61 т. II-ри от ДП/.

От заключението по назначената СМЕ на веществените доказателства № 2129/2020г. се установило, че кръвнотруповата принадлежност по еритроцитната кръвнотрупова система АВ0 на течната кръв иззета от С. А. е А/β/. Обекти № 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28 и 29 са изследвани за наличие на кръв, като такава е установена по обекти: 1 – бяла калъфка с черни на цвят фигури и цветя и пеперуди; 2- черна блуза с дълъг ръкав с бели на цвят фигури изобразяващи череп с кости, 3- олекотена спална завивка, 4- дунапренов тампон с червеникафяво зацапване иззет от пода, до преходната врата на стаята, 5- 2бр.дунапренови тампони с червеникафяво зацапване иззети от червеникафяво петно на северната стена на стаята; 6-спален чаршаф бял на цвят; 7- раиран чаршаф в жълт, оранжев, светлокафяв, розов, лилав и син цвят, като по външната му страна има кълбо и сноп от черни косми; 8- спален чаршаф в син, сив, зелен и бял цвят със запацапвания от кръв; 9- бяла калъфка за възглавница с черни на цвят фигури и цветя и пеперуди в розовозелен цвят с черни косми от външната ѝ страна; 10- дамска блуза с къс ръкав, светлокафява и тъмнокафява на цвят; 11- елек без ръкава бял на цвят и черни петна и бяла подплата; 12-дамска блуза без ръкави, цветна с изображения на леопард, върху предната страна и черен косъм.; 13- белезникава блуза с дълъг ръкав, разкъсана по дължина с изображения в

жълт, зелен, розов и син цвят на цветя и пеперуди; 14- черен клин с черно бели орнаменти с надпис Ley; 15- сива блуза без ръкави с орнаменти върху предната страна ; 16- сив панталон с дължина на крачолите $\frac{3}{4}$; 17- сив потник със зацапвания и кълбо с косми; 18- парче бял плат с червени точки ; 19- лилава детска тениска с къс ръкав ; 20 -светлосиня детска тениска с къс ръкав; 21- детски суитшърт с качулка тъмносин и светлосин на цвят; 22-дунапренов тампон с червеникафяво зацапване иззет от петно от източната стена между стаите] 26- син мъжки панталон от памучен плат и надпис „W.“ и 28- чифт бели обувки от плетен плат с равна, бяла подметка и надпис M.. Вещото лице е посочило, че по обекти: с № 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 и 21 е доказано наличието на човешка кръв, същите са изследвани за аглутинини по метода на Латес. При изследването на А мястото вещото лице е посочило, че по посочените по- горе обекти не се наблюдава аглутинация, наблюдава се на В мястото, което сочи че по обектите е установена човешка кръв с бета / β / аглутинини. Изследвана по метода на абсорбация / Сиракуза/ е установено, че на А място по обектите се наблюдава аглутинация и е доказано „А“ аглутиногени. По посочените обекти кръвта е от кръвна група А / β / и може да произхожда от С. П. А.. Установено е и наличие на косми, които може според вещото лице да бъдат установени чии са, при представяне като сравнителен материал на косми от тилната, теменната, челната и слепоочната област на главата на човек, от които могат да бъдат оставени. По обекти с №23, 24, 25, 27 и 29 няма кръв.

От заключението по назначената СМЕ на веществени доказателства № 51/2021г.- /л.87- 89 т.ІІ-ри от ДП/ се установило, че кръвнотруповата принадлежност по еритроцитната кръвнотрупова система АВ0 на течната кръв иззета от М.Р. е А/ β /.

От заключението по назначената ДНК експертиза № 21/ДНК- 125 - /л.118-124 т.ІІ-ри от ДП/ се установило, че по изследваните обекти: №1- калъфка за възглавница с червеникавокафяви петна, №2- черна блуза с бели черепи, №3-олекотена завивка зацапана с червеникаво-кафяви петна, №4 – отривка на тампон от лява обувка от чифт боти, №5 – отривка на тампон от под под преходна врата на стая, №7 – отривка на тампон от северна стена на стая, №8 – отривка на тампон от северна стена на стая, №17- сив мъжки потник с червеникавокафяви петна, №18 – сива дамска блуза без ръкави с червеникаво-кафяви петна, №19 – сив дамски клин с червеникаво-кафяви

петна, №23-бял плат с червени точки с червеникаво-кафяви петна, №24 – детско горнище с качулка, №25- лилава детска тениска с червеникаво-кафяви петна, №27 –чаршаф с мотиви на цветчета и пеперуди с червеникаво-кафяви петна, №28 – калъфка за възглавница с червеникаво-кафяви петна, №29 – калъфка за възглавница с червеникаво-кафяви петна, №30 - чаршаф в синьо и бяло с червеникавокафяви петна, №32 - чифт обувки с червеникаво-кафяви петна, №35 – дамска тениска с флорални мотиви, №36 – дамска тениска с изображение на тигър, №37- елек с тигрови шарки, №38 - разкъсана жилетка с червеникаво-кафяви петна, №39 – панталон в черно и бяло по които е доказана човешка кръв. По обекти №6, 15, 16,20,21, 22, 26, 31, 33, 34 не е доказано наличие на човешка кръв. Биологичният материал по обекти с № 1,2,3,4, 8,17, 18,19,24,28,29,32,35,36,37 и 39 произхожда от С. П.А.. Биологичният материал по обект №16 /отривка от гърловина на стъклена бутилка от водка „Ф.“ и обект №30 /човешка кръв по чаршаф/ произхожда от М.С.Р.. По обекти :№5 – отривка на тампон от пода на преходна врата на стая, №7 – отривка на тампон от северна стена на стая, №9- поднокътено съдържание от лява ръка на С. А., №10- поднокътено съдържание от дясна ръка на С. А., №11- поднокътено съдържание от лява ръка на М.Р., №12- поднокътено съдържание от дясна ръка на М.Р., №15- стъклена бутилка от уиски и №17- сив мъжки потник е установено смес от клетъчен материал от С.П. А. и М.С.Р.. За обект №25- човешка кръв по лилава детска тениска е определен ДНК профил на лице от женски пол, различен от ДНК профила на С. А. и не показващ родство с ДНК профилите на М.Р. и С. А.. Този ДНК профил не съвпада с ДНК профил от масивите на НДНКБД и е регистриран в нея. Обекти с № 6, 23, 31 и 38 не могат да се интерпретират.

От заключението по назначената комплексна съдебно –психиатрична и психологична експертиза на М.Р. /л.92-106 т.ІІ-ри от ДП/ се установило, че същия не се води на диспансерно наблюдение и не е получавал психиатрична помощ в ЦПЗ-П. Установена е алкохолна болест- Синдром на алкохолна зависимост, като състоянието му не представлява по болестни причини физическа опасност за него самия и за околните и не се нуждае от организиране на принудителна медицинска мярка. Качеството на психичните му функции е съхранено. Не страда от наркотична зависимост. Подсъдимият М.Р. е бил в състояние на обикновено алкохолно опиване по време на деянието. Могъл е да разбира свойството и значението на извършеното и да

ръководи постъпките си. Могъл е да разбира поведението на околните спрямо него. Може да дава достоверни показания/обяснения относно фактите имащи значение за делото, може да участва пълноценно в наказателния процес и да се защитава.

Съдът е приел, че описаната по-горе и инкорпорирана в настоящите мотиви фактическа обстановка се установила по несъмнен и категоричен начин частично от обясненията на подсъдимия М.Р., от показанията на свидетелите Д.Р., А.Р., М.Е. С., Л.А., Л. Р., А.А.А., О.С.Б., С.С., А. К., С.А., Й. К., Р.А., К.Т., В.А., В. С. А. и М. А., от заключенията по назначените експертизи, както и от писмените и веществени доказателства по делото.

Така приетата от първоинстанционният съд фактическа обстановка е в съответствие с доказателствата по делото и се възприема изцяло от въззивната инстанция. За изследване на обстоятелствата, релевантни за повдигнатото обвинение срещу подсъдимия М.Р., първата инстанция е извършила всички възможни процесуално - следствени действия, изясняващи значимите факти относно престъпната му дейтелност преди, по време и след инкриминирания инцидент.

Съдът е обсъдил показанията на свидетелите, като в една част ги е кредитирал, а други части лишил от доверие. Това е сторил след обстоен и прецизен анализ, като показанията, за които установил че са последователни, ясни, точни и непротиворечиви им е дал вяра, но само дотолкова, доколкото в тях няма съществени противоречия, като е съобразил, че голяма част от свидетелите са близки роднини на подсъдимия. Отделно от това е приел, че те кореспондират изцяло с останалите събрани по делото доказателства и имат значение за правилното приложение на материалния закон, който извод въззивната инстанция споделя напълно. Тези показания, закрепени по реда на НПК имат решаващо значение за установяване на обективната истина и въззивната инстанция споделя напълно изложените пространни съображения в аргументацията на основният съд да ги цени и включи в общата доказателствена съвкупност.

Изследвани са били от първата инстанция и заключенията по назначените експертизи. Макар и с лаконични аргументи, Окръжния съд обосновано им е дал вяра, като изготвени компетентно, обосновано, пълно и от надлежни специалисти, притежаващи знания в областта на съдебната

медицина и съдебната психиатрия и поради това настоящия състав намира включването им в доказателствения материал за правилно и в съответствие с изискванията на процесуалните императиви.

Сериозно внимание е обърнато и на обясненията на подсъдимия Р.. Първоинстанционният съд е кредитирал една част от тях, като ги е включил в доказателствената съвкупност, а друга част отхвърлил, като ги намерил за израз защитна позиция на подсъдимия. При анализа първата инстанция не е игнорирала доказателствените източници с оправдателно значение, а след обсъждането им, последните са били отхвърлени поради наличието на достатъчни по обем и сигурност уличаващи такива. Изложените за това в мотивите съображения са пространни и доказателствено обезпечени и въззивната инстанция ги споделя напълно.

Присъдата е обоснована, Окръжният съд задълбочено е изследвал фактологията, релевантна за обективните и субективните признаци на инкриминираното деяние. Правните му изводи, обосноваващи престъпна съставомерност и сочещи на субекта на инкриминираното поведение са направени след обстоен анализ на събраните по делото доказателства. Въззивната инстанция намира същите за логически обусловени, вследствие на детайлна и безпристрастна, съобразена с изискванията на процесуалния закон, юридическа оценка на очертаната доказателствена съвкупност и споделя изцяло предложената аргументация на основния съд относно процесуалната стойност и тежест на визираните доказателства.

Изводът на първата инстанция по въпросите на чл.301, ал.1, т.т.1, 2 и 3 НПК са основани на установените при спазване изискванията на процесуалния закон фактически положения, като в съответствие с тях законосъобразно е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимия по предявеното му обвинение. Тези изводи за приложение на закона се споделят и от настоящия състав.

Въз основа на приетите за установени фактически положения и вследствие на положените процесуални усилия, първоинстанционният съд е стигнал до правилния правен извод, че подсъдимият М.Р. е осъществил от обективна страна и субективна страна състава на престъплението по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2, вр. чл. 115 НК, като на 20.10.2020 г. в гр. П. по особено мъчителен начин умишлено е умъртвил С.П. А.

По жалбата на подсъдимия за наличие на съществени нарушения на процесуалните правила.

Произнасянето по основателността на оплакванията, направени от защитата на подсъдимия и насочени към основанието обхванато от разпоредбата на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК е приоритетно, тъй като проверката за правилното приложение на материалния закон може да бъде извършена само в рамките на установената от първата инстанция фактическа обстановка, и то само ако са спазени процесуалните изисквания за формиране на вътрешното убеждение на съда по фактите.

Защитата неоснователно подлага на критика процесуалната дейност на съда, свързана с формиране на вътрешното му убеждение, като сочи, че съдът не е изследвал противоречията в доказателствените източници и тенденциозно е игнорирал обсъждането на доказателства, които подкрепят защитната теза на подсъдимия за липса на умисъл. Съдът е критикуван, че е изключил от анализа си показанията на Д., Л. и А. Р.и, както и обясненията на самия подсъдим.

Така поднесени доводите не могат да бъдат споделени. Съдът задълбочено е изследвал всички доказателства относими към времето, мястото, начина и механизма на причинените на пострадалата С. А. травми, както и на субекта на престъпното посегателство. На л.14, л.18, л. 19 и л.20 от мотивите към атакуваната присъда съдът е посочил кои факти приема за установени от показанията на трите свидетелки и от обясненията на подсъдимия. Съпоставил е тези показания помежду им и е намерил корелация със заключенията по назначените СМЕ, в които вещите лица са категорични, че причинените увреждания са получени от нанасяне на множество удари /побой/. Медиците категорично са изключили възможността травматичните увреждания да са получени след падане на пострадалата върху терен, каквато защитна позиция неуспешно се опитва да изгради подсъдимия.

Тук е местото да се отбележи, че заключенията по коментираните СМЕ са изготвени от лица със специални знания в съответните области. Липсват основания, които да сочат на предубеденост, недобросъвестност и некомпетентност при излагане на експертните изводи. Такива основания не се навеждат и от защитата, която не е възразила при приемане на заключенията. Заключенията са изготвени с необходимия професионализъм, като вещите

лица са формирали изводите си след запознаване с цялата доказателствена маса и съмнения в правилността им липсват. От тях се установява с необходимата категоричност както вида и характера на причинените на пострадалата телесни увреди, така и механизма на причиняването им и причината за настъпилата смърт. Не може да се постави под съмнение и обосноваността на тези заключения, още повече, че те кореспондират изцяло с другите събрани по делото доказателства.

Тези доказателства, преценени поединично и в съвкупността си с категоричност очертават картината на инцидента, а именно, че подсъдимият Р. е осъществил една сериозна, брутална и продължителна във времето физическа интервенция върху телесния интегритет на С. А., като нанасяйки множество удари с ръце и с крака по цялото ѝ тяло, той е причинил телесните увреждания, довели до настъпване на смъртта ѝ.

С оглед на това въззивната инстанция не намира за основателно възражението на защитата на подсъдимия за допуснати съществени процесуални нарушения от първата инстанция при формиране на вътрешното си убеждение, поради което искането за отмяна на присъдата и връщане на делото на първата инстанция за ново разглеждане следва да бъде оставено без уважение.

По жалбата на подсъдимия за неправилно приложение на материалния закон.

По приложението на материалния закон защитата счита, че същият е приложен неправилно, като съдът е следвало да преквалифицира деянието на подсъдимия в по – леко наказуемо престъпление по чл.124 НК.

Според защитата от подробния анализ на доказателствения материал ставало ясно, че дори да са били нанесени инкриминираните телесни повреди на С. А. от подсъдимия, то те не са имали за цел прекъсване на живота ѝ.

В тази връзка на първо място съдът е упрекнат, че не е изследвал възражението, че причиненото разкъсване на мезентериума на тънките черва, довело до смъртта на А. по своите медико – биологични признаци съставлява разстройство на здравето, временно опасно за живота или средна телесна повреда по смисъла на чл.129 НК. В подкрепа на това се сочи твърдението на медицинските експерти в съдебното заседание от 01.03.2022г., че не при всички случаи на такова разкъсване би настъпила смърт и при хирургична

намеса човек с такава травма би могъл да бъде излекуван, а смъртта - предотвратена.

Възражението на защитата, че на пострадалата е причинена средна телесна повреда противоречи на констатациите и изводите на съдебно - медицинската експертиза. Констатацията на експертизата е, че основната травма довела до смъртта на С. А. - разкъсването на опорака на тънкото черво е настъпило в резултат на нанесен силен директен удар в областта на корема. Ударът е с предмет със сравнително ограничена повърхност, което е позволило при закритата коремна травма, да се проникне през предната коремна стена /хлътнала е/ дълбоко в коремната кухина, като е настъпило рязко и силно притискане на коремните структури към изпъкналия гръбначен стълб, при което е настъпило размачкване и разкъсване на опорака на червата с последваща масивна кръвозагуба от разкъсаните кръвоносни съдове. Вещите лица са категорични, че настъпването на смъртта е в пряка причинно-следствена връзка с нанесените в коремната област един или повече удари и причинената в резултат на това тежка коремна травма, с остра вътрешна кръвозагуба. Заключение на експертите е, че разкъсването на мезентериума, довело до настъпването на смъртта, е обусловил постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота. Същото е поддържано от експертите и в съдебно заседание. Изказаното предположение от медицинския експерт д-р С., че ако е била оказана помощ на пострадалата, смъртта би могла да бъде предотвратена необосновано се тълкува в смисъл, че тя във всички случаи е могла да бъде излекувана от причинената ѝ телесна повреда и поради това характерът ѝ е на средна такава.

В случая защитата неправилно е тълкувала медико-биологичните признаци на увреждането, като буквално и опростено е приела становището на вещото лице д-р С., че при такава травма хипотетично човек може да бъде излекуван и поради това телесната повреда е средна. Медико-биологичните признаци на нараняването обаче не могат да бъдат предмет на тълкуване от съда или страните, понеже те са от компетенция на медицински те експерти, които в случая са категорични, че става въпрос за тежка телесна повреда по смисъла на чл.128 НК. Ето защо неоснователно се възразява, че разкъсването на мезентериума не води до постоянно общо разстройство на здравето опасно за живота.

Неоснователна е и претенцията на защитата, че извършеното не е убийство, а умишлена телесна повреда, вследствие на която по непредпазливост е причинена смърт.

Трайната съдебна практика на ВКС последователно е наложила позицията, че разликата между умишленото убийство и умишлената телесна повреда, вследствие на която по непредпазливост е причинена смърт е не само в психическото отношение на дееца към смъртния резултат, но и в обективните действия, чрез които се причинява този резултат, т.е. за умишъла на дееца да извърши умишлено убийство или телесна повреда може да се съди само като се направи пълна преценка на средството, с което си е послужил, насоката и силата на ударите, разстоянието и положението от което са нанесени и върху каква част от тялото са били насочени.

В разглеждания случай подсъдимият Р. в един продължителен период от време е нанесъл жесток побой, изразяващ се в множество силни удари с юмруци и ритници върху главата, тялото и други жизнено важни органи на пострадалата, като ѝ причинил тежка коремна травма, изразяваща се в разкъсване на опорака /мезентериума/ на тънкото черво, излив на 2000 мл.кръв в коремната кухина, кръвонасядане на коремницата и правия коремен мускул вляво, кръвонасядане на меките тъкани в коремната кухина над поясната лордоза, дълбоко кръвонасядане в поясната област, гръдна травма изразяваща се в счупване на три ребра в дясна гърдна половина и три ребра в лява гръдна половина с кръвонасядане на тъканите около счупванията, кръвонасядане на хранопровода, множество кръвонасядания по меките черепни покривки, счупване на коронките на част от 1-ви и 2-ри горни десни зъби, разкъсно-контузни рани на двете ушни миди, разкъсно-контузна рана на лигавицата на горната устна, множество охлузвания и кръвонасядания по главата, шията, гръдния кош, корема, горните и долните крайници . Основна причина за смъртта на С. А. се явила острата кръвозагуба в следствие на разкъсване на опорака на тънкото черво с излив на 2000мл. кръв в коремната кухина.

Тези обективни данни за поведението на подсъдимия дават основание да се заключи, че той е съзнавал неизбежното настъпване на смъртта и е допускал смъртния резултат. Поради това обоснован е изводът, че извършеното съставлява умишлено убийство, а не умишлена телесна повреда,

вследствие на което по непредпазливост да е причинена смъртта на пострадалата.

Все в тази връзка, неоснователно се явява и възражението, че подсъдимият е следвало да отговаря за действително причинения резултат, а не за предизвиканите от него последващи усложнения. В заключенията си по СМЕ вещите лица са категорични, че между причинената телесна повреда /разкъсване на опорака на тънкото черво с излив на 2000мл. кръв в коремната кухина, довел до острата кръвозагуба/ и последвалата смърт е налице пряка причинно – следствена връзка. Именно наличието на тази връзка води до ангажиране на отговорността на подсъдимия за крайния резултат, в случая смъртта на А., а не само за пряко причинената тежка телесна повреда.

Несподелими са съображенията на защитата, че след като пред подсъдимия не са съществували пречки да продължи насилствените действия до окончателното умъртвяване на пострадалата, то при него е липсвал умисъл за убийството ѝ. Вярно е, че в късния следобед в деня на инцидента и след нанесения жесток побой над А., подсъдимият е лежал на съседното до нейното легло, въпреки терминалното ѝ състояние. Обстоятелството, че не е продължил с бруталното физическо въздействие върху телесния интегритет на пострадалата, не изключва отговорността за осъществената от него до този момент престъпна деятелност и той на общо основание следва да отговаря за последиците от нея.

Няма спор, че след като е забелязъл безпомощното състояние, в което е изпаднала А. вследствие на нанесения от него побой, подсъдимият е започнал да се опитва да я свестява и да ѝ прави изкуствено дишане. Тези му действия сами по себе си не могат да изключат умисъла му към убийство, в каквато насока са възраженията на защитата. Това е така, защото вината, като елемент от субективната страна е психическото отношение на конкретния деец към престъпното деяние и престъпния резултат в момента на извършване на деянието, а не след това. Последващите действия на дееца, след като деянието е вече завършено /post factum/ не заличава проявеното от него преди това отношение към характера му и последиците от него.

Неоснователно се възразява от защитата на подсъдимия, че в мотивите на атакуваната присъда съдът не е посочил конкретизирани часове на побоя и колко побоя са нанесени от подсъдимия над пострадалата и това

съществено е ограничило правото му на защита, защото му пречело да разбере с какви точно действия на същия ден е обвинен. От внимателния прочит на мотивите към присъда се установява, че първата инстанция точно, ясно, последователно и хронологично е изложила фактите около развитието на инкриминирания инцидент, както и времето и мястото на протичането му. На л.3 и л.4 /следвайки номерацията на мотивите/ е посочено, че инцидентът е започнал на 20.10.2020г. сутринта, когато пострадалата станала и започнала да шета из къщата. По това време подсъдимият, след като употребил алкохол започнал да я бие. След приключване на побоя св. Д. А. помогнала на майка си и я сложила на леглото в стаята да легне. Не след дълго Р. влязъл в стаята и продължил с насилствените си действия спрямо С. А.. Побоят продължил и около 14 – 15ч. на същия ден, след като Р. се прибрал в дома си пиян. Така посочена фактическата обстановка разкрива ясна и непротиворечива картина на инцидента и нищо не пречи на страните да възприемат правилно фактите и спрямо тях да организират защитата си.

Основателен е упрекът на защитата, че съдът декларативно е заявил, че деянието е извършено при пряк умисъл без да изложи мотиви за това. Несъгласие с този извод изразява и представителя на Апелативна прокуратура по време на съдебните прения пред настоящата инстанция, като счита, че деянието е осъществено при евентуален умисъл.

Обосновавайки субективната страна на деянието съдът се е задоволил да посочи само, че подсъдимият Р. е желал да нанесе жесток побой над жертвата, като е съзнавал, че вследствие на нанесените от него множество тежки увреждания неизбежно ще настъпи смъртта на С. А., предвид несъвместимостта на причинените и телесни увреждания с живота ѝ, като е целял този резултат. С тези съображения първата инстанция е приела, че подсъдимият е действал с пряк умисъл.

Настоящият състав намира, че интелектуалния момент е установен правилно. От заключението по назначената съдебно – психиатрична експертиза е установено с необходимата категоричност, че към момента на инкриминираното деяние, въпреки състоянието на обикновено алкохолно опиване, в което се е намирал, Р. е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си, като отделно от това е могъл да разбира и поведението на околните спрямо него. Това обосновава

извода, че нанасяйки жестокия побой на С. А. той добре е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си и е предвиждал последиците от него, а именно настъпването на смъртта ѝ.

Първата инстанция не е съобщила обаче, че разграничението между прекия и евентуален умисъл при резултатните престъпления, каквото е и инкриминираното, е направено в чл. 11, ал. 2 изр.2 НК въз основа на волевия момент. Декларативната констатация за наличие на пряк умисъл в случая не може да бъде споделена, не само защото липсват каквито и да било съображения в тази насока, а и защото приетите доказателствени факти не дават основание да се приеме, че от волева гледна точка подсъдимият Р. пряко е целял смъртта на С. А.. Въпросът за вината е не само въпрос на правото, но и на фактите, а фактите за продължилия поетапно побой над пострадалата, за излизането на подсъдимият от стаята, за да употребява алкохол в близкото барче, за лягането и заспиването на съседното легло до умиращата А. очертават едно безразлично отношение към състоянието ѝ, неминуемо и очевидно довело до нейната смърт. Р., въпреки, че пряко не е целял умъртвяването на пострадалата е бил наясно и е допускал, че след такъв жесток побой побой ще настъпи смъртта ѝ, но въпреки това съзнателно се е дезинтересирал от състоянието ѝ и се е отнесъл с безразличие към него. Тези му действия очертават волевия момент на евентуалния умисъл и първата инстанция като не е изследвала цялата съвкупност от доказателствени материали неправилно е счела, че деянието е осъществено при пряк умисъл.

Тази неправилна преценка обаче не променя правната квалификация на деянието, защото дали деецът е действал при пряк или евентуален умисъл, деянието му запазва характера си на умишлено и не налага изменение на присъдата.

По жалбата на подсъдимия за явна несправедливост на наложеното наказание.

Във връзка с депозираните в жалбата на частните обвинители възражения касаещи явна несправедливост на наложеното наказание, въззивната инстанция намира за необходимо да отбележи, че индивидуализацията на наказанието е сложна дейност, при която съдът е длъжен да съобразява и оценява всички обстоятелства, имащи тежест и значение за постигане на нужното съответствие между извършеното деяние и

следващото се за него наказание, което по вид и размер да е достатъчно за успешното постигане на целите визирани в чл.36 НК. Спазването на тези принципни положения повлиява и на преценката за неговата справедливост. Ерго, за правилното определяне на съдържанието на наказателната отговорност винаги е необходимо индивидуалната тежест на конкретната проява да бъде разгледана не изолирано, а в съвкупност с данните за личността на дееца, които ориентират относно нуждата от повече или по-малко интензивно наказателно въздействие, с оглед комплексното реализиране на целите на специалната и генералната превенция.

В съответствие с изискването на чл.54 от НК за преценка на съществуващите обстоятелства при определяне на наказанието на подсъдимия, първата инстанция правилно е съобщила тяхното съотношение и е приела, че независимо от липсата на смекчаващи отговорността обстоятелства спрямо Р. целите на наказанието по чл.36 НК биха могли да бъдат постигнати с приложението на първата алтернативна санкция, предвидена в състава на престъплението. Основавайки се на този извод, основният съд е определил на подсъдимия наказание двадесет години лишаване от свобода, което по вид съответствува на обществената опасност на дееца и на изискванията на чл.35, ал.3 НК.

При всичко това въззивната инстанция намира, че е обоснован и справедлив размерът от двадесет години на наложеното наказание лишаване от свобода. Определяне на наказание в по-нисък от този размер, в каквато насока са претенциите на защитата би се явил израз на необоснована снизходителност към подсъдимия и не би постигнал целите визирани в чл.36 НК.

По искането на гражданския ищец и частен обвинител В.А.А. за увеличаване на размера на наказанието на подсъдимия.

В хода на съдебните прения гражданския ищец и частен обвинител В.А.А. заяви за първи път личната си претенция за увеличаване на размера на наказанието на подсъдимия на тридесет години лишаване от свобода с доводи, че определеното му наказание от двадесет години лишаване от свобода е несправедливо ниско.

По така заявената от частния обвинител А. претенция за увеличаване размера на наказанието на подсъдимия Р. настоящият състав не следва да се

произнася, защото е предявена извън срока по чл.319, ал.1 НПК.

Проследявайки хронологично развитието на съдебното производство се установява, че в хода на съдебните прения повереникът на частния обвинител В.А. – адв. П. от името на доверителите си е поискала съдът да наложи на подсъдимия най – тежкото наказание „доживотен затвор без замяна“.

Присъдата е обявена на 01.03.2022г. в присъствие на страните и от съдържанието ѝ става ясно, че претенциите на частните обвинители и повереника им за определяне на наказание „доживотен затвор без замяна“ не е била удовлетворена. Наред с това страните са били уведомени за срока на обжалване.

Срокът за обжалване е изтекъл на 16.03.2022г. в 23,59ч. В този срок жалба от частните обвинители или упълномощения от тях повереник не е постъпила, като отделно от това не е постъпвало и искане за продължаване или възстановяване на срока /по арг. на чл.185 и чл.186 НПК/. Поради това искането на частната обвинителка В.А. за увеличаване размера на наказанието на подсъдимия Р., депозирано в хода на съдебните прения в настоящата инстанция се явява просрочено, а от там и процесуално недопустимо и не следва да бъде разглеждано по същество.

При извършената служебна проверка на атакувания съдебен акт, извън възраженията на страните, въззивната инстанция намира, че съобразно изискванията на закона съдът е приспаднал предварителното задържане на подсъдимия, правилно е определил първоначалния режим съобразно изискванията на ЗИНЗС, в рамките на Закона се е разпоредил с веществените доказателства и точно е възложил направените по делото разноси.

При разглеждането на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

При така установената липса на основания, водещи до отмяна или изменение на атакуваната присъда, съдът намира, че същата следва да бъде потвърдена.

Предвид горното и на основание чл. 334, т.6 и 338 от НПК, Пловдивският апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 14/01.03.2022г. по нохд 1445/21г. на
Окръжен съд- Пловдив.

РЕШЕНИЕТО може да бъде протестирано или обжалвано пред
Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок
от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____